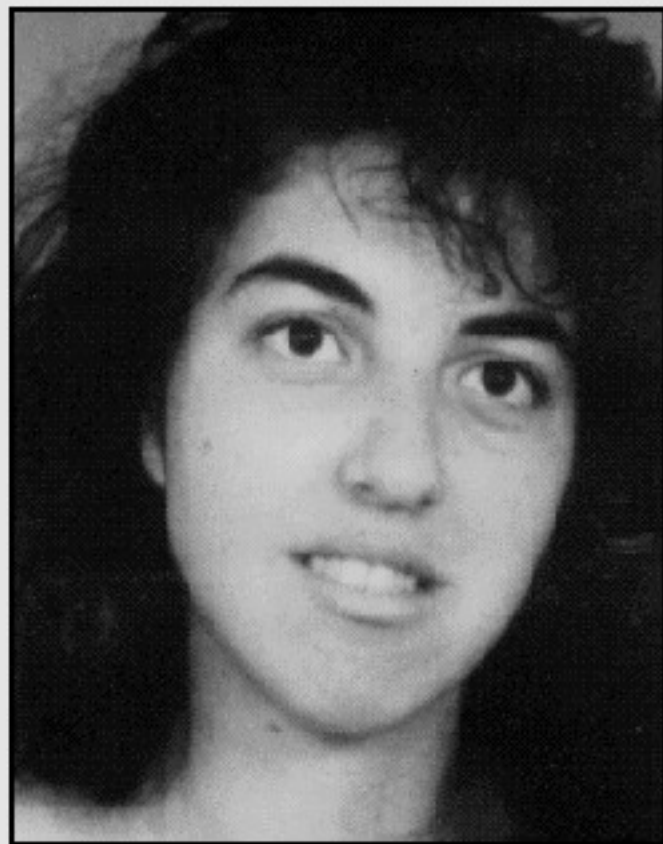

אַזכרה שֶׁל חַזְנוּה צְמַרְת גִּיל

חַזְנוּה צְמַרְת

גִּיל

מכתבים מחברים ומאזורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

לצמרת ז"ל -

אחרי מותי ספרו נכה לי :

"היה איש - וראו : איננו חזק,

קודם כמני מת האיש הזה,

וסיירת חיז באמצע נבסקה,

וזכר ! עוד מעטור אתה היה לו -

נהנן אבד המעטור אלד,

אבד אלד !

(ביאליה)

מכתבים מחברים ומאזורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

לצמרת קשה מאוד להשלים
עם הפגישה שאנך יותר ביננו,
נקטפת בדמיון חייך.
הלב פשוט ממאין להשלים עם
זה שיתר לא נראה אותך ביננו
ולא נשען את קולך וצחוקך.
נפרד ממאה שקשה
לצלצלים - לא בקול נוס

סמדר

28.2.94.

אכתבים מחברים ומאורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

צמרת, היכרת ובלאגת אונקו עם חתם ביק שלם קלה

עשתאנא עם חסותק.

אכיליו את אונק הלבנה חסותק, אונק הלבנה של חסותק אונק.

ואה לנלאג אלו ביק הכבולות הימים אונק.

עבאל הלבנה שיגרת הימים בה חסותק אונק אונק אונק

זה תלה, כי חתם חסותק אונק חסותק:

הכבולות חסותק חסותק אונק

את הלבנה שיגרת הימים חסותק אונק חסותק

את חסותק חסותק חסותק

את חסותק חסותק, אונק חסותק חסותק

אונק חסותק חסותק חסותק חסותק חסותק חסותק

מכתבים מחברים ומאורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

ובלבבית תענני צה מיה ויחיה וכ"א אלת

אם זה לשאלת נילב צה הפצה

למסלול אורח האבני

ובזה כותבתו למולת האלה

אורח בצביוני

קובץ 22

למנוח סט 93

אכתבים אחריים ואמורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

לזכור ולא לשכוח

צמרת

צמרת נולדה ב-1975 בעת האביב. בעת הפריחה והלבול של הפרחים.

צמרת נולדה וגדלה בעפולה לזוג הורים מושלם ואוהב.

צמרת הייתה בעיני כולם - כוכב של אור זוהר.

צמרת הייתה בעת החילה של פריחה, כמו פרח שהוציא את אבקניו חמוצת אל אור העולם וכאן - נעצרו חיי הבולל נבל שהרס את חייה והיא לא המשיכה לפרוח כמו שאר הפרחים בעת ליבולכם ופריחתם לעולם.

אני לא אשכח אותך

אני אזכור אותך כאחות

ככוכב זוהר ופרח לב אוהב,

כאדם שאהב לצחוק ללמוד

ולא חרבה לישון - אבל הלא הרבה לישון הפך ללישון כל החיים

מסני: איילת אחופה של צמרת (האוהבת מאוד).

מכתבים מחברים ומאורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

- עזיבה של תמימה יקרה ואהובה שאיננה -

רצתי להשוותה הרבה לציין להוציא בטוב וזהו
כבר הוציאה עלי שנה ואין אהיה בהוצאה על אור וחושב
הנה אפסוג בצמרת אבא עלו עם רוצה הסוכה
את צמרת עילית שנים שנים זה מצוי...
זה המון, הרבה עלי שצמרת רק עתה-אשר שנים...
כל כך צמרת כל כך קטנה...
צמרת תמיד מסודרת מאושרת עלו שלמה
למנה "שבתות" ... תמיד צמרת תמיד באינינו, עלו
למנה עתה עתה "קצת" צמרת למישה ויודעת שאתה, בתחילת
עתה עתה "קצת" עתה עתה ואתה. והיא אשתה את
כל כך יפה, מצוינת.

מכתבים מחברים ומאורים לזכרה של חגית צמרת ז"ל

מצטיינת בעיצומים, שוא צמרת היא קארק"ה, הכה, הכה צמרת
הייתה רשומה במחברת ובכרונן.

צמרת הייתה עסוקה בטפוח היתה למתעבת עסוקה ואנוש
כש מסיבה לאירוע היתה ובטובה. בשום אופן היא

מתעבת היא בצורה, בעקט, בצ"קווי, מסירות-למחיות

צמרת צמחה למעט עשירי היינו (ששור-ברחובה של אלוה

בכך שמחה צו עקרו-צו, שמחה. עשירי צמרת

השמה בעצמות ואם היא הייתה הספקנו למעט עצה, יצאת

שצמרת גם רצונה האופי תמיד עשירי נוספים

אוק צמרת הספיקה כל כך למעט... לשמה התקווה

בחישי האיכה - אופן לניה

לחכה ביתה כל, חס

"איפה הצדק? במקום להכניס את צמרת לחופה, אני מכניסה אותה לקבר."

צמרת חיזמה נהרגה לפני שלשה שבועות בתאונת רכבת. בת בכורה לקלאודיה ואורי, אחות אהובה ומסורה לחמשת אחיה הקטנים, דמות מוסת לחברותיה, נערה שישנה על מזרן סמוך לדלת הראשית בגלל מצוקת הדרים ומעולם לא התלוננה. ביום בו נהרגה באותן דקות ממש שהתה אמה במשרדי קצין העיר, חותמת על טפסי סיוע מהצבא. החיילים שכבר ידעו על האסון הנורא לא ידעו אך לומר לה שצמי שלה איננה. עכשיו היא שקועה בשכולה עטופת יגון ושחורים מנשקת את השעון של צמי וממתינה שהיא תיכנס עם החיוך המפורסם שלה. אבל צמי כבר לא גרה כאן.

כ

שהגעתי לרחוב וולפסון 1 בעפולה קידמו את פניי שלש מודעות אבל גדולות המודיעות כי צה"ל מודיע בצער על פטירתה של צמרת חיזמה ז"ל. בקומה הרביעית על דלת הכניסה שוב פגשו מבטיי מודעות האבל, קלאודיה, אם שכולה, אשה נאה שסימני טיפוח ויופיה ניכרים מבעד לעיניה הדומעות ואופן הליכתה השפוף, קידמה את פניי עטויות שחורים וידיה רועדות, כוס הייסורים והיגון שלה מלאה. "באת לחתונה של צמרת, היא אומרת ביובש ודמעות רותחות נושרות על לחייה הצמוקות, באת לצלם את הילדה היפה שלי לחתונה, בא, בא נשתה לכבוד החתונה, אומרת וכאבה פוצע את גופי, מוזגת שתיה ומתיישבת. רהיטי הבית מכוסים, נר זכרון דולק, תמונתה של צמרת משקיפה מעל פינת זיכרון מאולתרת שנקבעה ליד שעון גדול כמו מתריסה שעצר הזמן מלכת. רונית השכנה נכנסת מבקרת את קלאודיה ששוב מתייפחת

ומתנחמת בזרועותיה "רק שאלוהים יתן לי כח להמשיך יש לי עוד חמישה ילדים, אומרת ושואלת את השכנה איך היתה צמרת איך?" רוגית על סף בכי "אין מילים, ילדה מיוחדת באמת." קלאודיה ואורי גידלו את צמרת עם הרבה אהבה וחום" בבית הזה אולי אין הרבה מקום וצמרת היתה צריכה לישון כל הזמן ליד דלת הכניסה הראשית על מזרון כי אין לי איפה לשים עוד מיטה או מזרון, אבל חום ואהבה נתנו והענקנו בלי חשבון היא מוסיפה ואומרת כי תמיד צמרת היתה אומרת לה "עזבי בית יותר גדול מספיק שני החדרים שיש לנו העיקר שיש בבית הזה אהבה וחום".

בית משפחת חיזמה קטן מימדים בחדר השינה ישנים ההורים וליד המיטה ישנה כורסא נפתחת עליה ישנים בלילה הילדים הקטנים שרון

ואחיה הקטן צחי, שלש הבנות ישנות על מזרונים בחדר הילדים הקטן שארון הבגדים לוקח חצי ממנו. "אבל אנחנו לא מתלוננים" אומרת קלאודיה "חוש ואהבה תמיד הענקנו גם בימים היפים כשאורי יעבד "בכימאור" וגם בימים הקשים כיום כשהוא מפרנס יחיד את כל המשפחה עם אלף מאתיים ש"ח בעבודתו בקרן הקיימת".

משפחה גאה, משפחת חיזמה, ביתם הנקי והמצוחצח על אף דלותו

לאמה שחלומה הוא לסיים את הצבא ולחתום קבע כדי לעזור בפרנסת הבית.

"היא היתה פרת, ילדה מצויינת בבתי הספר היו משוגעים עליה המורים

וצפיפותו הוא העדות לכך, מעולם לא פנו ללשכת הרווחה, לראש העיר שיסייע או לכל גורם מוסמך אחר, הסתפקו במועט והלכו בגאון. צמרת אמרה

באו לכאן ובכו. לא ידעה
מהי אהבת חבר, לא ידעה
מה זאת נשיקה וחיבוק,

היתה לפעמים אומרת לי שבצבא יש קצת פתיחות יתר בנושא של
המין, לקחתי אותה לחדר שלי והסברתי לה קצת על מין, היא לא
ידעה דבר, תמימה, צדיקה. היתה ילדה מקסימה אבל לפני הגיוס לצבא
היא ביקשה ממני שאדבר עם בעלי אורי שישלם לה גשר לשיניים.
הגשר עלה ארבעת אלפים ש"ח ובעלי אורי מפרנס שמונה נפשות עם
אלף מתיים ש"ח שהוא מקבל.

צמי רצתה להיות יפה, נלחצנו קימצנו הידקנו את החגורה ועשינו לה גשר והיא היתה ילדה שיודעת להכיר תודה, כל יום שישי שהגיעה מהבסיס היתה מחייכת בפה מלא ואומרת לי "זה בזכותך ובזכות אבא" נתנו לה הכל, והנה עכשיו הגעת לראות את הילדה היפה שלנו, באת לחתונה של צמרת" ושוב הבכי קורע הלב של אם צעירה המאבדת את בתה הבכורה שהיא כל עולמה. על אף הרוחק, הצפיפות, המצב הכלכלי הקשה מנשוא שוקק הבית בפעילות ושמחת חיים הייתה בו. "תמיד הבית היה מלא בחברות של צמרת, עם כל הצפיפות אהבו לבוא לכאן, היו צוחקים ביחד, מחלקים חוויות. הבנות היו רוקדות וצמי שלא רקדה אף פעם היתה עומדת בצד סתם ועושה תנועות. איזה אהבה היתה ביננו. משהו שלא מהעולם הזה. הכינה לי מסיבת הפתעה ליום הולדת הארבעים אספה כסף, גרוש לגרוש, הכינה לי שולחן יפה עם עוגה, וקנתה לי מתנה, אמרה לי "אמא, זה בשבילך", גם ביום האם לא היתה שוכחת אותי. היא כל כך חסרה לי עכשיו, כל כך."

רק שלשה שבועות ובשביל קלאודיה ואורי נדמים כנצח. קלאודיה

רק שלשה שבועות ובשביל קלאודיה ואורי נדמים כנצח. קלאודיה מרבה לחלום על צמי "כשהיינו בתוך השבעה צמי באה אליי ואמרה לי אמא תחכי לי, אל תלכי, אני כבר גומרת את הקורס ובאה". גם ביום שישי האחרון היא באה אליי בחלום ושאלה אוי את השאלה שכל כך אהבה לשאול: "אמא, נכון שאני ילדה טובה?" ואני בכיתי בחלום ואמרתי לה כן צמרת שלי בטח בואי כפרה, והיא נעלמה. אני לא מאמינה שצמרת איננה. צמרת היתה ילדה מאד מיוחדת

צמחונית וחכמה כך לפחות מעידים עליה חברותיה ומוריה, את לימודיה סיימה בבית הספר התיכון "קרית חינוך" עם השגים מצויינים, לצבא התגייסה ושימשה בתפקיד מודיעיני חסוי שעליו לא הרבתה לספר אפילו לאמה ולבני הבית. שבועיים חסרו לה עד לסיום קורס מודיעיני מסוים, אך היא לעולם לא תוכל לסיים אותו. אנחנו יושבים

בסלון, שקט בבית הזה, דממת מוות, רק צמרת מביטה מכל התמונות הרבות הפרושות על השולחן בסלון, הנה היא כאן עם חברות בטיול, במסיבה, בשיעור", תראה אותה כפרה עליה, אומרת קלאודיה ועיניה זולגות מושיטה לעברי תמונות, זה היה ביום הגיוס. היא לא רצתה להיפרד ממני. חיבקה אותי ובכתה, שתינו ובכינו, מעולם לא עזבה את הבית, לא ישנה בחוץ. בכינו ביחד, תראה את התמונה הזו אפילו כשהיא באוטובוס כבר נוסעת הרמעות ממשיכות לזלוג". במותה הותירה צמרת צוואה להוריה ולבני משפחתה. עם גיוסה לצה"ל ובשל עבודת הדחק שבה עובד אביה והמצב הכלכלי הקשה

פנתה צמרת לקצינת ת"ש וביקשה כי יסייעו למשפחתה. "אמרתי לה, לא פעם אחת, צמי, אם את מתביישת אל תפחדי תגידי ומייד נשכח מכל העניין. והיא אמרה לי "אמא, מה פתאום אני הולכת לתת שנתיים לצבא, הצבא צריך לדאוג לכם". היא חלמה על בית מרווח, מיטה אמיתית, ולא מזרון לכל ילד ופינה שקטה וקטנה להכין שיעורי בית.

"ביום שצמי מתה ואני עוד לא ידעתי על זה היא אמרה לי "אמא את חייבת ללכת לקצין העיר ולחתום שתקבלי סיוע", הלכתי בבוקר לקצין העיר עפולה היתה שם חיילת נתתי את

הפרטים הציאו תיק חתמתי והלכתי, רק לא ידעתי שבדיוק באותו באותו הזמן הם קיבלו פרטים על חיילת שנהרגה בתאונת רכבת ושזו צמרת שלי. כשהגיע אליי קצין העיר לא האמנתי, הייתי בטוחה שהוא טועה. אבל הוא לא טעה, אנחנו לא מעכלים זאת. לא, היא היתה בשבילי בת וחברה טובה, גידלה איתי ביחד את אחים שלה הקטנים, היתה קמה בלילות ומחליפה להם".

המשך הכתבה נמצא כתיק הנופלות.